

foc i lloc

Mentre hi ha vida hi ha esperança

*Sant Julià i la seva bona gent
no deixaran de ser mai l'esperó
de la nostra lluita, sempre*

JOSEP ROIG

Conta la història que pels volts del segle IX, Ali Amet Benjur va revoltar-se contra la tirania del totpoderós Abderraman II, rei de Granada. El rebel Benjur va ser capturat per les tropes del rei Abderraman, que el va castigar per la gosadia condemnant-lo a mort. Però ve-t'ho aquí que poc abans d'executar-se la sentència, el poble es revoltà contra el tirà Abderraman, que fou destonat. Llavors la gent es dirigí a la presó on Benjur estava reclòs per alliberar-lo. Benjur, en veure la multitud que s'aproximava, va creure erròniament que ho feien per linxar-lo, motiu pel qual, en veure's alliberat, exclamà una frase que ha passat per sempre als annals de la història: "Mentre hi ha vida hi ha esperança." Sant Julià de Lòria -com Benjur i el sotmès poble d'Abderraman- fa temps que pateix els tics autocràtics d'un govern local prepotent i incapaç de gestionar amb humilitat l'àmplia majoria que la ciutadania li ha atorgat a les urnes. Possiblement, el cas més paradigmàtic d'aquesta dictatorial -i poc hàbil- forma de governar sigui la gestió de l'*afer Naturalandia* i el seu recentment inaugurat parc d'animals, que ha empès la ciutadania a haver de posicionar-se en un incòmode "o

estàs amb mi o estàs en contra meu". Flac favor a un projecte de parròquia que manté el poble dividit irreconciliablement amb dubtes i recels absolutament justificats. Cal ser conscient que no vivim moments gens fàcils, però sí decisius. I que és en aquests moments quan el consens es fa més necessari que mai, per transmetre a la ciutadania que tots estem en el mateix vaixell, que el nostre interès és l'interès general de la nostra parròquia, i que només Laurèdia és la causa per la qual hem assumit les nostres responsabilitats polítiques. Però és clar, dos no consensuen si qui mana exclou. Governar en majoria no dóna dret a atropellar, ni a aplicar polítiques del "mano i ordeno", ni a menystenir els que opinem diferent, sinó que exigeix prou cintura i amplitud de mires per tendir ponts de diàleg que enriqueixin, millorin i modulin l'acció de govern, un govern de tots i per a tots. Per sort, malgrat l'asfíxia insuportable del jou antide-mocràtic cada cop més serrat que plana sobre molts lauredians, Sant Julià i la seva bona gent no deixaran de ser l'esperó de la nostra lluita, sempre. Perquè mentre hi ha vida -i Sant Julià en té- hi ha esperança.